

În entuziasmul său, Florin Niculiu înțelege pictura ca pe un univers profund și nedefinit, incontinuu de explorat. Astfel, un permanent elan, dimensionat la propria-i sensibilitate și temperament, îl însoțește în aventura sa. Și întrucât coordonatele unei viziuni personale, le stabilește în artă acea conștiință eliberată de convențiuni, pentru Florin Niculiu, necesitatea de investigație se identifică cu însăși necesitatea de a picta. Temperamentului său îi este imprimată dinamica unui mare impuls, dar și măsura bunului simț. Există în pictura lui și un joc spiritual al imaginației și timbrul unor sentimente grave. Nimic însă, nu vine din exterior, ca preconcept, formal.

Când receptivitatea lui descoperă dincolo de limitele obiectiv-senzoriale figurarea unor sensuri de poezie și uman, subiectele unor tablouri au drept conținut, un inefabil dialog: acela dintre artist și realitatea din afara sa. Câteva din seria unor peisaje prezentate în prima sa expoziție, organizată anul trecut, ne revin în memorie: „Toamnă în curtea uzinei”, „În Mărțișor”, „Uzina electrică” etc. În aceste lucrări, capacitatea sa de a transpune emotional ordinea concretului în ordine subiectiv sublimat, atestă în Florin Niculiu, un poet. Dacă timbrul cromatic grav amintește în aceste tablouri rezonanțele unor influențe mai vechi andreesciene, în schimb, elementele de construcție ale compoziției picturale, înscriind o gramatică nouă, anunță începutul unei viziuni personale. Mai pronunțat afirmată în „Toamnă roșie”, această viziune solicită culoarea spre a deveni element de transpoziție simbolică. În „Maină noaptea”, tendința unei abstractizări poetice, prin înscrierea unui ritm spațial, cursive în cele mai mici detalii ale compoziției, aduce elemente noi metaforei. Expresia aproape onirică din „Vară” se datorează mai mult unei concepții noi asupra culorii ale cărei valențe dimensionate afectiv rămân nedefinite. Folosind principiul armoniilor în serii (triadice) pentru obținerea unei monocromii de o expresie modernă, el se servește, în compoziția sa, de întreaga serie a tentelor cuprinse în culoarea galben. Spre a modifica însă mișcarea excentrică a acestei culori și pentru a crea profunzimea unui spațiu psihologic, odată cu înscrierea unor ritmuri de forme imaginare, el amplifică expresia cromatică modelând aceste forme prin tonuri și nuanțe echivalente.

Tendința însă spre o pictură imaginativă, elaborată în interiorul ei, metaforică, o confirmă seria de tablouri intitulate „Din copilărie”. Nostalgice evocări ale unei poezii

---

1965 | PAUL GHERASIM | Florin Niculiu Revista ARTA PLASTICĂ, nr.1, 1965, pg.15

---

difuzate într-o atmosferă de vis, încărcată de esențe intime și care s-au întipărit în cele mai profunde regiuni ale subconștientului, aceste compoziții picturale traduc prin încărcătura lor mobilul unei ideții și sensibilități. Atingând acest nivel concepțional, pictura sa se adresează nu atât unei receptivități pasive, predispuse spre hedonism, ci acelei receptivități averse de înțeles spiritual. Experiența sa fundamentată pe principii de strictă autonomie a picturii oferă, prin rezultatele obținute, bune dovezi de încredere în viitor.